

Csákvári Eszter

Ébredjetek Anyukák!

Írta: Csákvári Eszter

GNM lektor: Barnai Roberto
Szerkesztette: Csákvári Miklós

Az Új Orvostudománnyal kapcsolatos
szakmai részek **Dr. med. Ryke Geerd Hamer**
belgyógyász szakorvos tudományos kutatásai
és Barnai Roberto képzési anyaga,
a Szerv Atlasz alapján:
www.szervatlasz.hu
www.ujmedicina.hu
www.neue-medizin.de

Ez a könyv magánkiadás.

© Minden jog fenntartva.

media-press

2008

Részlet #1
Tartalomjegyzék

Köszönetnyilvánítás	9
Bevezetés.....	10
Családunkról röviden	15
Találkozásom Robertóval.....	18
Kulcs az élethez, vagyis az Új Orvostudomány	19
A kezdet.....	31
A tökéletes Orvos.....	32
A család „születése”.....	32
Az első igazi baklövésem.....	41
Elkezdődik a változás.....	42
Jöhet a második gyermek.....	46
A tanfolyamok éve.....	47
Agykontroll	47
A reiki.....	53
A fiúkról	55
Az ötödik elem	55
Az első „nagyobb” baleset	56
Végre nekünk is van saját lakásunk	56
Legyen hát teljes a család.....	59
Zoltán műtétei	63
A millenium éve	66
Az első megpróbáltatásom	68
Egy kis alternatív gyógyulás, evéssel.....	72
A lejtőn lefelé.....	76
A depresszió	78
Felépülésem.....	85
Családi rémtörténetek.....	87
Az ortopédia nehéz tudomány.....	87

Zoltán esése, Péter repülése	98
Katica felhívja magára a figyelmet	100
Egy kis „nyugalom”	109
Gyermekeim és a tanulás	111
Új fejezet az életünkben	113
Az első jelek.....	114
Az utazás.....	116
Az „albérlő”	118
Elkezdődik a vesszőfutásom	118
Az asztma.....	119
Az allergia vizsgálat eredménye	125
Reflux.....	126
El nem múló vérzés.....	128
Gégeödéma	131
Katica diétája	136
Betelt a pohár	138
Homeopátia.....	139
Fájdalom nélkül járni!.....	144
Az allergia „oka”	147
„Allergia amputáció”	150
A remény hal meg utoljára.....	152
Alternatívák keresése	153
Capoeira, mint „gyógymód”	155
Az utolsó csepp a pohárban	157
Nincs más választás csak a változás	158
Katica változik	162
Az utolsó és egyben sikeres mentőakció	163
A csodás „természetes gyógyulás” az allergiából.....	170
Katarzis, avagy a „megtisztulás”	178
Utószó	183
Kiegészítő információ néhány gyerekbetegségről.....	185
Útravaló anyukáknak	192

(...) Bevezetés

Kedves olvasóm! Tudnod kell, ennek a könyvnek a kedvéért barátkoztam meg a számítógéppel! Pedig elhiheted ősellenségek voltunk idáig. Eddigi életem során többször is próbáltam közelebb kerülni hozzá, de mindig csúfos vége lett. Úgy gondoltam, nekem nem kell gép! Nem él, nem beszél, és nincs szüksége senkire. Most viszont én szorulok a segítségére. Így kénytelen, kelletlen mégis megbarátkoztunk. Attól a tudattól, hogy nem kell félnem tőle, máris jobban érzem magam. No ez persze csak a laptopomra vonatkozik, ugyanis a „nagy” számítógépet még mindig félelmetesnek látom!

Kiknek ajánlom a könyvem? Elsősorban anyukáknak, családot tervezőknek, nyitott gondolkodású férfiaknak, leendő vagy újdonsült apukáknak, akik szeretnék a kedvesüket segíteni a boldog családalapítás rögzös útjain. A hangsúly a *boldog* kifejezésen van.

Ezzel a könyvvel szeretném minden érdeklődő emberrel megosztani a TITKOT, mely fenekestől felforgatta az eddigi gondolkodás-módomat. Írás közben kaptam meg az élet - szerintem - legfontosabb kérdéseire a választ!

A könyv arról szól, hogyan lesz egy merev, materialista világszemléletre nevelt nőből, egy mindenre nyitott, haladó gondolkodású anyuka. Sokkal több múlik rajtunk, anyukákon, mint gondolnánk! Nehéz volt erre ráébrednem, de megérte. Most sem könnyű anyának lenni, de legalább értem, hogy mi miért történik. Legalábbis ami a betegségeket illeti. Ezzel a tudással felvértezve már nem aggódom végig az életünket. Sőt! Kifejezett kíváncsisággal állok a betegségek felgöngyölítése, és megoldása előtt.

A könyvben feltárom lelki vívódásaimat és gondolataimat. Egy 16 éves időszak történetein keresztül mutatom be, mi kényszeríti az embert (ebben az esetben anyát) arra, hogy felülbírálja régi nézeteit, és kezébe vegye saját és gyermekei egészségét.

A legfontosabb üzenete a könyvnek az, hogy ***álljunk mindig pozitívan az élethez!*** Mi a Kedvesemmel igyekszünk mindent pozitív megvilágításba helyezni. Ez sajnos nem mindig sikerül, mert történnek olyan események az ember életében, amikor ezt nem tudja megtenni. Ilyenkor mindig arra kell törekedni, hogy hamar visszaálljon a békés, boldog légkör. Soha ne adjuk fel! Még a legrosszabb eseményből is származik valami jó dolog. Semmi nem történik véletlenül! Mindenből tanulunk kell, és mindig észre kell venni a szépet és jót. A nevetés pedig, a legjobb gyógyszer! Igyekezzünk ezt minél többet alkalmazni. A negatív és számunkra félelmetes dolgokra is ez a legjobb gyógyír. Miután kinevettük, már nem is olyan rossz. Tudom, most azt gondold, hogy könnyű mondani, de mivel én tapasztalatból beszélek, tudom, hogy így van!

A könyv az én gondolataimra épül, ám a történetekben és a változásokban fontos szerepet tölt be Kedvesem, vagyis az apuka is, aki már eleve bírt azzal a szemlélettel, amelyet én csak évek hosszú sora alatt tehettem magamévá.

Az életünknek olyan epizódjai ezek a történetek, melyek átélése közben született meg a gondolat: megosztani másokkal hétköznapijaink árnyoldalait is. Elmondani azokat a dolgokat, amikről nem beszéltek nekünk, amikre nem készítettek fel bennünket. Segíteni abban, hogy számodra rövidebb legyen az a folyamat, amíg felismered: a gyermeket, akit nevelsz, vagy nevelni fogsz, fel kell készítened a nehézségekre is. Beszélni kell neki az élet sötétebb, nehezebb oldaláról is azért, hogy őt már ne érje felkészületlenül. Sőt! Miután fel van vértezve, így már neki sokkal könnyebb lesz a félelmeit feldolgozni, és azokat megszüntetni. Talán neki már nem is lesznek félelmei, mert semmi nem marad a „sötétben”. Szóval így könnyebb, és boldogabb élete lesz, mint elődeinek. Innen nézve, ha őszinte életet élünk, őszintén megosztva gondolatainkat szeretteinkkel, akkor nem is nagyon lehet az életnek „sötét” oldala.

A könyv arra buzdít, hogy ne bízzuk magunkat vakon másokra. Azt szeretném kihangsúlyozni, hogy *mi tehetünk a legtöbbet saját és gyermekeink egészsége érdekében.*

Én is orvoshoz viszem a gyermekeimet ha „betegek” azért, hogy pontosan diagnosztizálják a megbetegedést, mondják meg hol a probléma, ha valami számomra ismeretlen tünetet produkálnak. Ahhoz, hogy tudjuk pontosan, mit kell „kezelní”, meg kell állapítani mi a probléma. Az orvos dolga az, hogy diagnosztizáljon, a mi dolgunk, pedig az, hogy meggyógyuljunk. Úgyhogy, fordulj bizalommal orvosodhoz, és fogadj el minden segítséget az egészséged helyreállításához, „ami nem árt, az használ” címszóval! A diagnosztizáláson és életmentő műtéteken túl azonban ne várd az orvostól, hogy „meggyógyít”, mert az orvos is ember, és nem varázsló!!! A gyógyulási képesség bennünk van, ez velünk született tulajdonságunk. Ezt kell megtanulnunk, használni!

Törekedtem a helyes egyensúly megtartására, ezért írok szuper orvosokról és alternatív „terápiákról”, melyek támogathatják a gyógyulást. Felfedem a „nagy titkot” is, - ami az életünkben a végérvényes megoldás lett megbetegedéseinkre - a könyvem alapvetően erről szól. Döntés, és választás előtt, mindig fel kell térképezni az adott lehetőségeket, mert megnyugtató döntést, csak elegendő információ birtokában hozhatunk.

Köszönet mindenkinek, aki - sokszor akaratán kívül - a végérvényes megoldás irányába terelt. Például az orvosok, tanárok, barátok, természetgyógyászok, a család, és végül, de nem utolsó sorban Roberto, aki megmutatta a helyes utat!

Ez a könyv pusztán az *igazi életről* szól! A test és a lélek szoros együttműködéséről! Ezért mondhatjuk, hogy a könyv spirituális, ezoterikus, és materialista is egyszerre! Merthogy az élet mindet önmagába foglalja! Az egészség ott kezdődik, amikor megértjük, hogy alapvetően két részből állunk. Van a fizikai testünk, a matéria (az anyag). Ez a „nekem van” részem. A testben pedig, utazik egy lélek, ez az „én vagyok” részem. A lélek az, aki érez, és tanul, aki gazdagodik e könyv elolvasása által. Amikor megértjük, hogy ez kettő, de valójában egy, megszűnik a „fél-elem”. „*A testem, a lelkem tükörképe*”. Ha erről nem feledkezünk meg, mindig tudni fogjuk, hogyan vezéreljük a testünket, már ha nem tetszik a tünet, amit produkál. A lélek megismeréséhez, fejlődéséhez, pedig igenis szükség van a spiritualitásra - amely

egyben utat is jelent. Élet-utat! Minden lélek a maga útját járja. Nem igaz? És mi az ezotéria? „Belső, zártkörű tudás” amit csak a beavatottak tudhatnak... Most már te is „beavatott” vagy, illetve az leszel a könyv elolvasása és megértése után. Remélem, legalábbis.

Talán nem kellene mindent olyan véresen komolyan venni, nem kellene mindent különválasztani... Nem kellene a részek között másságot vagy ellentéteket keresni. Mint pl. jó és rossz, férfi és nő, felnőtt és gyermek... Mi lenne, ha elfogadnánk azt, ami van, és tiszteletben tartanánk mindenki érzéseit és valóságát?! Sokkal könnyebb lenne az élet ebben a kicsinyke közösségben, amit mi egyszerűen csak Föld bolygónak hívunk. Ami engem illet, ehhez tartom magam. A gyermekeink nevelését is ezen elvhez igazítottuk. Röviden, és egyszerűen fogalmazva: Élni, és élni hagyni!

Végző soron, *csak egyetlen egy dolog fontos az életben, hogy boldogok legyünk!*

A legfőbb célom az, hogy ehhez hozzásegítsek. Persze az sem elhanyagolható, hogy nem a cél a fontos, hanem az út a célig! Ki kell élvezni minden pillanatot ebben a csodálatos életben. Írás közben jöttem rá, hogy csak a boldog életnek vagyok az elkötelezettje, senki, és semmi másnak!

Ébredjetek Anyukák! Miért írom ezt? Ha van gyermeked, akkor már nem csak saját magadért vagy felelős. Anyának lenni nagy kihívás. Jó anyának lenni pedig, még nagyobb. De ki mondja meg, hogy jó szülők vagyunk-e? Senki, ez gyermekeinken látszik. Ha boldog, kiegyensúlyozott, egészséges a csemeténk, akkor biztosan jó úton járunk. No persze, hiú ábránd lenne azt gondolni, hogy „tökéletes” szülők lehetünk, mert hát hova tartana a világ egy csomó tökéletesen egyforma neveltetésű és viselkedésű emberrel. Így az is csak ábránd, hogy „betegségek”, konfliktusok nélkül tudnánk felnevelni a kicsikénket. De szép az élet, és ettől olyan izgalmas, hogy időnként kisebb-nagyobb kihívásokkal kell szembenéznünk. Mi, csak igyekezzünk magunkból a legtöbbet kihozni.

Miért ragadtam tollat, illetve „laptopot”? Az igazság az, hogy miután családunk tagjain, elsősorban a gyermekeinken és jómagamon keresztül gázolt néhány betegség, elkezdett valami

megváltozni bennem. Hogy mi, azt majd később taglalnám. Előzetesen csak annyit említenék, amennyi elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy megértsd a motivációmat. Én egy hétköznapi anyuka vagyok írói előképzettség nélkül. De! A lelkiismeretem arra sarkallott, hogy mégis megírjam ezt az esettörténeti jellegű könyvet. Neked.

A Kedvesemmel úgy alakítottuk ki az életünket, hogy gyermekeinknek a lehető legnagyobb biztonságot, szeretetet és törődést nyújthassuk. Mindezt úgy, hogy ne korlátozzuk őket, és a szabadságukat. Ennek érdekében én azt választottam, hogy itthon maradok főállású anyukának, de még így sem mindig sikerül létrehozni a „tökéletes életet, egészséget”. Néha rajtunk kívül álló okok miatt. Illetve régebben még ezt hittük... Azóta már nagyon sok mindenre rájöttünk. Például arra, hogy a betegségek nem véletlenül és legfőképp *nem ok nélkül* alakulnak ki. Ebben a könyvben szépen sorban le fogom írni, hogy mi miért történt. Tulajdonképpen úgy is fogalmazhatnék, hogy ez a könyv családregegybe ágyazott esettörténetek sora. Természetesen azért ennél sokkal több. Mire végigolvasod, könnyen megváltozhat a világszemléleted, és bízom benne, kíváncsian fogsz egy egészségesebb, boldogabb élet felé fordulni.

Te mit tennél, ha megtudnád az egészség nagy titkát? Ha tudnád a módját gyermeked és önmagad, esetleg a többi családtagod gyógyulásának? Ha nyugodt lennél afelől, hogy nem fogja komoly betegség útját állni boldogságotoknak? Ha tudnád, mi miért történik, és azt, hogy miképpen lehet helyre hozni a szervek „hibás” működését, és meggyógyulni gyógyíthatatlannak mondott betegségekből is? Te mit tennél?

Én úgy döntöttem, hogy leírom, mi történt velünk, tudja meg mindenki, hogyan és miként lehet egészséges és boldog a család apraja-nagyja!

Családi rémtörténetek

Az ortopédia nehéz tudomány

Mielőtt beteg lettem, Zoltánommal adódott egy „ortopédiai” probléma, ami aztán évekig elhúzódott. Sokáig gondolkodtam azon, hogy ezt leírjam-e vagy sem. Végül úgy döntöttem, itt a helye, mert segít, és gondolkodásra sarkall.

Amikor Zoltán 6 éves volt, kiszűrték egy ortopédiai vizsgálaton, ezért elvittem az ortopédiai rendelőbe. Természetesen magánrendelésre, mert az SZTK-s rendelőben öt hónapot kellett volna várni. Azt gondoltam, hogy ez rengeteg idő, és ha tényleg valami gond van vele, sokat romolhat a helyzet, mire orvos elé kerülünk. Persze a későbbiekben már az „ ingyenes” vizsgálatra hordtam, mivel Apa fizetéséből élünk, élünk (no meg a GYES-ből) így nem szórhattuk a pénzt. A rendelésen azt mondta az orvos, hogy Zoltán hanyag testtartása miatt célszerű lenne gyógytornászhoz hordani gyermekünket.

Gondos szülő lévén el is vittem lelkiismeretesen, félévente, pedig kontrollra jártunk. (De minek?!?) Az első kontroll vizsgálaton megállapították, hogy az eltelt félévben a gerinc állapota romlott, konkrétan gerincferdülése lett. Még intenzívebben tornáztunk, de fél év múlva megállapították, hogy ismét romlott a helyzet. Ezt követően már gyógy-úszásra is hordtam Zoltánt, ami azt jelentette, hogy délben Katicával gyorsan összeszedtük a suliból és az óvodából a fiúkat, haza rohantunk, úszófelszerelésre cseréltük az iskolatászkát, majd mind a négyen rohantunk a buszhoz. Azt még nem említettem, hogy nekünk akkoriban sem volt autónk, így több mint 40 perces buszos utazás elteltével értünk oda, előbb a gyógytornára, majd gyógy-úszásra.

Amíg Zoltán tornázott és úszott, addig Péterrel és Katicával a parkban sétálgattunk. Majd ismét hosszú utazás következett

hazafelé, mindez télen-nyáron, hóban-fagyban, kánikulában. Heti két alkalommal tettük meg ezt a hosszú utat, ami mindennel együtt kb. 4 órát vett igénybe. Késő délután volt, mire haza érkeztünk, és csak akkor tudtunk nekiállni a tanulásnak. Közben pedig, hogy biztosabb legyen a javulás, még háromhetente gyógy-masszörhöz is elvittük elsőszülött fiúunkat. Biztos, ami biztos! Ilyenkor, egy különleges gyógynövényekből összeállított olajos masszírozást kapott, ami segített a hátizmai erősítésében. Mindenesetre Zoltán nagyon élvezte. Ismét eltelt egy fél év. Kontroll, majd a szokásos döbbenet, hogy állapota megint romlott.

Így telt el öt év! Ekkora már nagyon megijedtem. Megkérdeztem egy szakavatott ismerősömtől, hogy mikortól számít súlyosnak egy gerincferdülés? Mivel neki is akadt problémája a lánya gerincét kezelő orvossal, így kénytelen volt utána járni a dolgoknak. A válasza az volt, hogy 18 foktól, már gipszágy következik. Rémülten mentem a rendelőbe Zoltánommal. Mikor végre sorra kerültünk, mintha futószalagon lennénk, az orvos automatikusan megvizsgálta Zolikát. Majd miközben lediktálta az adatokat, már tessékelt is kifelé minket, ugyanis ott volt a következő páciens. Én életemben először a sarkamra álltam, és nem hagytam magam kitenni. Megkérdeztem, mekkora a ferdülése. Miközben már a következő páciens felé fordult, közölte hogy nagy és ezzel már foglalkozni kell. Ekkor kezdtem bedühödni. Mi az, hogy ezzel már foglalkozni kell? Eddig is azt csináltuk! Tovább erősködtem, hogy már pedig, mondja meg, hány fokos ferdülésről van szó. Ekkor mondta ki a bűvös szavakat, miszerint ez már erősen közelít a 18 fokhoz. Ijedten kérdeztem, hogy mitől, mikor mindent megteszünk a romlás ellen. Azt mondtam, biztos van valami oka. Ok nélkül semmi sem történik! Azt válaszolta az orvos, hogy *„ehhez nem kell ok, ez fizikai adottság”* és már kint is voltunk az ajtón. Durva, mi?

Majdnem elsírtam magam tehetetlen dühömben és elkeseredettségemben. Nem is hazafelé mentünk, hanem a gyermekorvosi rendelőbe, ahol megkérdeztük hova lehetne még fordulni. Azonnal megírták a beutalót Budapestre. Még aznap telefonáltam időpontért és rövidesen már a pesti rendelőben

ücsörögött az egész család. A megadott időpontban, be is hívtak minket! Már a bejelentkezésnél meglepődtünk, milyen szervezeten működött itt az ellátás. Nem ehhez voltunk szokva.

Az orvos alaposan megvizsgálta Zoltánt. Mondom *alaposan!* Nem futószalagon, hanem szakszerűen. Aztán egy roppant bonyolult speciális vizsgálati eszközzel megállapította, hol van a probléma. Na mit gondolsz mi volt ez a speciális eszköz? Történetesen egy centiméter szalag! 10 másodperc volt az egész. Nekem, pedig leesett az állam és azt hiszem úgy is maradt. Szerinted miért volt az 5 éves vesszőfutás? Nem fogod kitalálni! A gyermekem ugye növésben van, és a jobb lába másfél centivel rövidebb (egyelőre) és ezt kompenzálta a gerince. Mivel mindig állva röntgenezték, így történt az, hogy egyre görbébbnek látszott. Fekve pedig egyenesnek láthatták volna. Vagyis ez csak egy kompenzáló gerincferdülés, amit nem „gyógytornával gyógyítanak”. Azért a biztonság kedvéért megvizsgálta a csípőjét is. Szerencsére azzal nem volt semmi gond. Hitetlenkedve mentem ki Kedvesemhez, és amikor elmondtam neki a diagnózist, akkor az ő állát is a földről kellett összeszedni.

Csak azt nem értem, hogy ehhez, miért kellett Pestre mennünk?! Miért kellett öt évet várnunk?! Nem mondom, hogy felesleges volt gyógytornára és gyógy-úszásra járni, mert mindkettő jó sport, de rengeteg fáradtságtól, rohangálástól és idegeskedéstől megkímélhettük volna magunkat. Egy egyszerű szilikonos sarokemelő a gyógy mód. Hihetetlen volt! Nem lett volna egyszerűbb a helyi ortopédián elővenni egy centiméterszalagot?! Vagy ezt nem tanították az egyetemen? Utána jártam és nem egyedüli eset volt az én kisfiam! Rengeteg gyerek jár „ebben a cipőben”. Túl egyszerű volt a megoldás? Vagy ismét a „rutin” vagy a hozzá nem értés áldozatai lettünk?

Ilyen és ehhez hasonló problémákkal kell szembenéznünk nap, mint nap. Miért nem teszünk ellene semmit? Túl butának tartjuk magunkat? Vagy meg vagyunk félemlítve és elhiszük, hogy úgylis csak veszíthetünk? Pedig, pont ezzel veszítünk!

Sajnos, sokszor kerülünk csapdába, mert a racionálisnak tűnő érvekre hallgatunk. Pedig leginkább a szívünkre kellene figyelni, mert az mindig tudja, mit kell cselekedni.

Néha irracionálisnak tűnik a megoldás, - itt most elsősorban, nem a centiméterszalagra gondolok - de csak, azért mert igyekszünk racionálisak lenni. Hogy miért? Mert ilyen nevelést kaptunk. Csak a modern tudománynak hiszünk, mert azt iskolában oktatják... Papírokon azt állítják, hogy... Na és?! A papír az csak papír. Bármit rá lehet írni... Mi a helyzet a női megérzéssel (intuíció) meg az anyai ösztönnel? Arról is vannak tudományos papírok? Nem valószínű! Ha (a férfiak) ezt nem tudják műszerrel megmérni, akkor az már nem létező dolog? Dehogynem! Mennyivel valószínűbb, mint az energia átadás? Úgy tűnik sokkal, pedig nem. Egy hajszál választja el őket egymástól. Vadnak tűnik, pedig nem az. Egy kicsit elkalandoztam, de az igazság az, hogy olyan sokszor kérdőjelezték meg ösztönös megérzésemet és a lelkiismeretes szülői döntésemet, hogy néha már kételkedem magamban. Bárcsak hallgattam volna a belső hangomra... Amikor valami probléma áll elő, valaki mindig sokkal jobban tudja, mit kell tennem. Vajon miért? Én hoztam a világra a gyermekeimet. Én tartozom értük felelősséggel, amíg azt magukra tudják vállalni. Már csak természetes, hogy a legjobbat akarom nekik... Az rendben van, hogy mások véleményét mondanak, de milyen alapon veszik valakik a bátorságot, hogy helyettünk döntsenek - a mi felelősségünkre? Mert persze a felelősséget már nem vállalja át senki!!! Ezért fontos észhez térnünk, és a lelkiismeretünkre hallgatni.

Részlet #3

El nem múló vérzés

Egy-két nap elteltével ismét elkezdett irtózatosan fájni valamelyik fogam. Nem cicóztam, hamar elmentünk a fogászatra. Már kezdett elegendő lenni a megpróbáltatásokból. A doktornő közölte velem, hogy kettő fogamat kell kihúzni, mert mindegyik menthetetlen. Te jó ég!! Ez rosszul érintett! De mivel úgy tűnt, nincs más választásom, Kedvesem bátorításával beleegyeztem. Péntek délután 4 óra körül járt az idő. Az érzéstelenítő beadása után a fogorvos rögtön nekiesett a fogamnak, de az én fogaim ragaszkodtak hozzám. Tépte, húzta, nyomta, de hiába. Már folytak a könnyeim félelmemben. Már a Kedvesem is elkezdett aggódni a váróban. Azt hittem szét fog törni az álkapcsoló. Végül, engedtek az erőszaknak és kiszakadtak a helyükből. Félig ájultan jöttem ki a rendelőből, de legalább túl voltam rajta és ez „boldoggá” tett. Haza buszoztunk, és vártam, hogy elmúljon a vérzés. Egy-két óra elteltével kezdett gyanússá válni a dolog. Miért nem múlik már el? Mindenféle praktikákat kipróbáltunk, de hiába. Még házi pálinkával is öblögettem. Az egyik ismerősöm erre esküdött. Természetesen fölösleges volt, csak bűdös lett tőle a szám, a dokiknál, meg mentegetőzhettem ismét, hogy nem ittam, csak öblögettem. A kétségbe esett ember sok mindenre képes, én pedig nagyon kétségbe voltam esve. Nagyon meg voltam rémülve!

Apa elkezdett telefonálgatni este hét körül, hogy egy fogorvost keressen. Majdnem nyolcig próbálkoztunk, hiába. Ahol lakunk, ilyenkor már nincs fogorvos. Ezek után a Hajni különélő férje Laci felajánlotta, hogy elvisz az ügyeletes orvoshoz. Kb. este kilenc volt mire bejutottunk az ügyeletre. Ott először is megpróbálták egy fogorvost keríteni nekem, de ők sem jártak sikerrel. Utána valami vérzéscsillapítóval átítatott vattát tettek a vérző fogínyemre. Némi várakozás után kiderült, hogy ez sem használ. Ekkor már 5 órája véreztem megállás nélkül. Felírtak egy 100 darabos Konakion tablettát, hogy váltsam ki az ügyeletes gyógyszerészertárban, és 1-et rájajak el.

Elmentünk, de a gyógyszerháros hölgy sehogyan sem értette, miért írták ezt fel nekem. Végül kiadta a szert és már el is rághattam vérzés közben azt az egy szemet, amit előírtak. Sajnos ettől sem múlt el a vérzés, így az ambulanciára küldtek minket. Ott csak néztek rám, és nem értették, miért vagyok ott, mivel ők nem tudnak rajtam segíteni. Ezek után elmondták, hogy teljesen fölöslegesen szedtem be a Konakiont, majd itt is tettek valamit a számba és közben megadták a pesti szájszészeti ügyeletnek a telefonszámát, ugyanis ez volt a legközelebbi. Röpke 56 km. Mit nekünk! Azt mondták, ha egy órán belül nem múlik el a vérzés, menjünk Pestre.

Haza mentünk és várakoztunk! A helyzet nem változott. Mivel még mindig folyt a vérem Laci felajánlotta, hogy elvisz minket. Idáig is ő fuvarozott, és már aggódott értem. Kevés ember tette volna ezt meg, mivel már közben éjjel 1 óra lett. A gyerekeket életünkben először hagytuk otthon egyedül éjszakára.

Nagyon meg voltam rémülve. Azt hittem, hogy el fogok vérezni és meghalok. Tudom, ez eléggé drámaian hangzik, de már nem tudtam, hogy mi-miért történik. Kezdek kicsúszni a dolgok a kezemből. Általában szeretem én irányítani az életemet. Nem tudtam mi vár még rám, csak sejtettem, hogy össze fogják varrni a fogak helyét. Rémisztó volt már a tudat is, hogy az ínyemet szurkálják majd. Így indultunk el, tele rettegéssel. Mikor odaértünk, már hajnali 2 óra volt. Azt kérdezték, miért csak most jöttünk, mi pedig válaszoltunk: - azért mert ide-oda küldözgettek minket. Aztán meg a világ végéről még ide is kellett érnünk. Itt is elmondták, amit már egy helyen a szememre vetettek, hogy nem szabadott volna kiköpní a véralvadékat, amire én válaszoltam, hogy nem is tettem. Akkor ismét - immáron - negyedszerre megkérdezték, hogy voltak-e valaha véralvadási problémáim. Ismét nemmel kellett válaszolnom. Értetlenül álltak az el nem múló vérzésem felett. Én már csak ilyen vagyok!

Vagy csinállok valamit, vagy nem! Miután megkaptam az érzéstelenítő szurit, már neki is állt a doktornő a foghelyeknek. Recsegett az ínyem, ahogy áthatolt rajta a tű. Borzasztó volt hallani és érezni, mindemellett nagyon fájt, de ami a lényeg: végre

remélhettem, hogy elmúlik a vérzés. Kezdtem megnyugodni. Hajnali fél 4-re értünk haza. A vérzés elállt, így nagy teher esett le a vállamról. Szegény Kedvesem és Laci 7 órára mehetett dolgozni, így nem sokat aludhattak. Én viszont bevettem egy jó erős fájdalomcsillapítót, jeges borogatást tettem az arcomra és igyekeztem elaludni. A sok stressz megtette a hatását, és hamar elnyomott a fáradtság.

Hogy miért nem állt el a vérzés? Erre is van magyarázat, az Új Orvostudományak köszönhetően. Végre!

*Ami a fogfájásomat illeti, a második **önértékelési konfliktusomat** akkor szenvedtem el, amikor az asztma után előjöttek a refluxos tünetek. De ez sokkal erőteljesebb volt, mint az első. Úgy éreztem, -„Hát, már tényleg nem vagyok jó semmire! Nem tudok a betegségnek véget vetni!” Legszívesebben felkiáltottam volna, ha tudok. De nem nagyon tudtam a fulladástól. Szerettem volna megszabadulni a problémáktól. Mint ahogy azt már korábban írtam, az emberiség kezdetén a fogukkal tudták kiszabadítani magukat az emberek, hiszen ezek sokkal erősebbek, mint az ujjaik. Ez volt az egyetlen módja annak, hogy kiszabaduljanak valamilyen „fogságból”, ha elrágták a „köteleket”. Így tudtak valaminek véget vetni.*

Szörnyű rossz érzés volt, hogy milyen selejt vagyok. Te mit éreznél akkor, amikor már szinte sétálni sem tudsz a fulladástól - 37 évesen? Rettenetes volt. A legjobb az lett volna, ha fel sem kelek. Minek? „Képtelen vagyok neki véget vetni!”

Szerencsére ez az állapot nem sokáig tartott. Mint már említettem, „átprogramoztam az agyamat”, és igyekeztem összeszedni minden erőmet, hogy tovább élhessek. Igen ám, ezzel ismét a megoldási, megnyugvási szakaszba értem! Brávó! Na, és ez mivel jár? Naná, hogy fogfájással, a fog gyulladásával.

Én okos, ismét a fogászaton kötöttem ki, ahol megint - a gyulladásra hivatkozva - megszabadítottak kettő fogamtól. Mivel intenzív gyógyulási szakaszban voltam, ezért kissé megváltozott a vérképem is.

Ha elszenvedünk egy súlyos önleértékelési konfliktust, akkor a helyreállításnál, több és hígabb vérre van szüksége a szervezetünknek, így biztosítva a csontok újraépüléséhez szükséges optimális környezetet, anyagokat.

*A foghúzás helye ezért szokatlanul sokáig vérzett. Mivel erről akkor még nem tudtam, az órákon keresztül tartó vérzés miatt elszenvedtem egy másik konfliktust is, egy ún. **vérzés-konfliktust!** Ha valaki egy ilyen konfliktust szenved el, a vérben jelentősen lecsökken a thrombociták (véralvadásban fontos szerepet játszó) vérlemezkék száma.*

***A vérzési-, elvérzési konfliktus okozza a vérzékenységet!** Ez ellentmondásosnak tűnik, hogy is van ez? A vérzés-konfliktus aktív szakaszának tünete a vérzékenység. Mi lehet ennek a biológiai értelme? Hát az, hogy a súlyos vagy súlyosnak érzett vérvesztés következtében besűrűsödhet a vér, ami thrombózishoz, vérrög kialakulásához vezethet. Azért, hogy ezt a komoly életveszélyt a szervezetünk megelőzze, elkerülje, a vérzés ellenére még hígabbá teszi a vért! Ezt nevezik aztán vérzékenységnek. Most már te is megértheted, hogy aki vérzékeny, annak van egy vérzési, elvérzési konfliktusa. Retteg attól, hogy elvérzik. Ez bizony ördögi kör, amit csak úgy lehet megszüntetni, megszakítani, ha rájön, pont a rettegése okozza a vérzékenységét. Összevarrás után én megnyugodtam, „most már mindenképpen el kell állnia” és el is állt a vérzés.*

Gégeödéma

A foghúzás másnapján, egészen estig nem történt semmi, amikor is belázasodtam és elkezdett feldagadni az arcom. Hívtuk anyut és már vitt is az ügyeletre autóval. Ismét! Kiderült, hogy a kihúzott fogak helye begyulladt. A doki rutinosan felírta a gyógyszereket és már indulhattunk is a gyógyszerértárba.

Nem volt szükségem ételre annyi bogyót ettem, hogy azokkal jól laktam. Úgy gondoltam, én még fiatal vagyok ehhez a sok gyógyszerhez, de azt hittem nincs más választásom.

A következő nap nyugalomban telt el. Lement a lázam és a duzzanat az arcomról. Este viszont, amikor le akartam nyelni az antibiotikumot, megakadt a torkomon. Nem mozdult se le, se fel! Csak ott állt középen! Hát ez már röhejes! Ilyen nincs! Vagy mégis van? Az ember azt hinné, hogy ezt már nem lehet fokozni. De igen, csak kellően kétségbe kell esni, és máris megvan a következő konfliktus, majd ha ügyesek vagyunk, a gyógyulás, ami ismét újabb konfliktust szülhet! Csak kitartás! Mi emberek olyannyira tökéletesek vagyunk, hogy bármit megtehetünk, csak akarni kell. Ismét nagyon megrémültem! Kétségbeesve kiabáltam a Kedvesemnek, kínomban nevetve-sírtam és potyogtak a könnyeim. Lélegezni tudtam rendesen, mivel nem állta el a levegő útját. - Hát ilyen nincs! Ennyire béna még én sem lehetek! - mondtam még mindig sírva-nevetve. Ittam tejet, meleg mézes tejet, ettem kenyeret, mézet, hogy valami hátha „leviszi” a tablettát. Egyszer csak, keserű ízt éreztem a torkomon, majd a számban is. Ettől aztán nagy öklendezések közepette rohanhattam a mellékhelyiségbe. Ott ki jött minden, aminek jönnie kellett. Majd egy pillanatig úgy éreztem, hogy már nincs a torkomon a gyógyszer sem. Megörültem egy pillanatra, de aztán olyan érzésem volt, mintha még megint ott lenne. Ugyanaz a nyomás és fájdalom, mint előtte. Erre már Hajniék is kijöttek a szobából, hogy - már megint mit művelek!

Krisztián, Hajni új barátja - időközben ő is hozzánk költözött - felajánlotta, hogy elvisz a kórházba. Hezitáltam, hogy menjünk, vagy ne menjünk? Közben, pedig sírva nevettem kínomban. A pozitív hozzáállás, lassan foszlani látszott! A riadalom erősebb volt a kórházfóbiámnál, így ismét úton voltunk. Reszkettem, féltem és aggódtam! Alid tudtam nyelni a fájdalomtól. A kórházban alaposan megvizsgáltak, majd hazaengedtek mondván, hogy nem látnak semmit. Még azt is hozzátették, hogy ha akarok, ott maradhatok megfigyelésre. Nem állt szándékomban, és indultunk is haza.

Másnap reggel 7-re kellett visszamennem, egy laryngoszkópos vizsgálatra, azaz gégetükrözésre azért, hogy megnézzék a szabad szemmel nem látható helyeket is.

Ismét szörnyű éjszakánk volt. Nem mertem elaludni, nehogy megfulladjak, mert egy óriási gombócot éreztem a torkomban, ami rettenetesen fáj minden nyelésnél. Amikor nem nyeltem olyan volt, mintha semmi bajom nem lenne. Így jött el a reggel, amikor én azt gondoltam, nem megyek be a kórházba, jól vagyok. De amikor meg akartam inni a reggeli kávémat, csak nagy nehezen ment le egy fél korty. Ennek a fele sem tréfa! Most Vali barátóm vitt el, ő ugyanis ott dolgozott régebben.

Amikor megvizsgáltak, látták hogy duzzadt az egész nyelőcsővem és a gégem. Vénásan kaptam egy ödéma lehúzó, hogy le tudják dugni a csövet. Azt mondták, hogy kb. 2 óra múlva lesz a szernek hatása, és majd akkor vizsgálnak meg, addig is menjek le tüdőrontgenre a biztonság kedvéért. Valinak dolgoznia kellett menni, így a húgom, Emcica jött be, hogy engem bátorítson, ugyanis egészségügyi ide- vagy, oda eléggé félek a kórházaktól. Amíg ott várakoztunk, egyszer csak kezdett elmenni a hangom. Néhány perc múlva már nehezebben ment a légzés is. Végül, pedig már nem tudtam lenyelni a nyálamat. Hiába nyeltem, ott maradt. Nagyon megijedtem, hogy meg fogok fulladni. Ismét beparáztam rendesen. Ám ekkora valószínűleg elkezdett hatni a szer, amit kb. 2 órával azelőtt kaptam és az ödéma valóban csökkent. Ezek után ismét bekebeleztem a „boát”, amit most a légcsővembe dugtak bele. Ekkor a doktornő a gégémnél meglátta azt az óriási sebet, és

megkérdezte, hogy hogyan került ide. Az én válaszom miután vége lett a vizsgálatnak az volt, hogy - biztos a tableta sértette fel. Ekkora sebet nem ejthetett semmilyen tableta - válaszolta értetlenül a kedves doktornő. Nem tudták megmondani, hogy mi okozta a fekélyt a gégémen. Hát ettől volt olyan érzésem mintha még mindig ott lenne valami. Volt is! Ez a nagy seb.

A doktornő szerint - mivel más magyarázatot nem tudott - valószínűleg az történt, hogy az egyik kihúzott fogam be volt gyulladva, és a helye pedig „úgy bosszulta meg” az ellene elkövetett merényletet, hogy nem állt el a vérzés.

Amikor ennek gátat szabtak azzal, hogy összevarrták, akkor „úgy gondolta” okoz egy kis ödémát. Ezt az antibiotikum sem tudta „megakadályozni”. Így történhetett az, hogy a duzzanat „lehúzódott a fogamtól a légsövem felé” és ezért akadt meg a torkomon a kapszula. Ez volt a véleménye. Akárhogy is ez ily módon szerencsésen alakult, mert ha nem érzem a „fennakadt tablettát”, nem megyek orvoshoz. Akkor itthon ért volna a súlyos gégeödéma, ami veszélyes is lehet!

Semmi nem történik véletlenül. Ma már azt is tudom, hogy ez nem volt más, mint egy biológiai válaszreakció, a vérzés miatti rémület konfliktusomra, Nézzük csak meg az Új Orvostudomány tükrében mi is történ valójában.

*Amikor tehát összevarrták a vérző foghelyeimet akkor nem ért véget a történet. Azért ilyen könnyen nem úsztam meg. Amikor már hosszú órákon át nem állt el a vérzés kétségbe estem, és iszonyatosan megrémültem. Elszenvedtem egy **rémületkonfliktust** is! Ehhez hasonló helyzetben a legtöbben biztos megijednének. A kétségbeesés pillanatában az agyam bekapcsolt egy következő, másik biológiai különprogramot, mert azt gondoltam, életveszélyben vagyok. Mivel én biológiai szempontból balkezes vagyok, a rémületkonfliktus a gége nyálkahártya (észrevétlen) fekélyesedését indította be. Ennek biológiai értelme, hogy a tágabb gégével halkabban lélegzünk, egyben több levegőhöz jutunk, és nagyobb tudunk sikoltani, kiáltani, hogy megvédjük magunkat.*

Amikor összevarrták a kihúzott fogaim helyét, megnyugodtam, hogy a vérzés el fog állni. A vérzéskonfliktus megoldódott, így a vérzés hamar el is állt. Akkor megnyugodtam, hogy túl vagyok az életveszélyen, megoldódott a rémületkonfliktusom is! Beindult a gyógyulási folyamat a gégémen, ami az észrevétlen fekélyesedés helyreállításával, duzzanattal, gégeödémával jár. Az egészből csak annyit vettem észre, hogy megakadt a torkomon a kapszula. Amikor ismét kórházba rohantunk, ahol észrevették a nagy kiterjedésű ödémát, ödéma-lehúzó szert kaptam, és a tüneteim enyhültek. Szerencsémre, hiszen nagyon súlyos rémületkonfliktust szenvedtem el, aminek nagyon súlyos gégeödéma volt a tünete a megoldás utáni szakaszban, és ez akár fulladáshoz is vezethetett volna. Megúsztam! Így most nyugodtan írhatom a könyvet, mindenki tanulásárára!

FONTOS! Mindig figyeljünk testünk jelzéseire! Ha kell, azonnal forduljunk orvoshoz, szakemberhez! Ugyanis még egy tüneti enyhítés is életmentő lehet! Így hát mégis fény derült arra is, hogy mitől volt az óriási seb - amit a kapszula nem okozhatott - a gégémen. És lőn világosság! Legalábbis az én elmémben. Megértettem az összefüggéseket.

A csodás „természetes gyógyulás” az allergiából

Most következnek az egyszerű, mégis zseniális gyógyulások! Számomra felfoghatatlan, hogy egy ilyen „gyógymódra”, csak most 2007 márciusában találtam rá. Vajon idáig miért nem hallottam róla?! Mint mondtam, az elmúlt 15 évben egyre inkább kinyílt a szemem erre a csodás világra. A lényeg az, hogy megtaláltam és most közkinccsé teszem. Roberto is ezen munkálkodik már jó pár éve, és gondoltam segíthetem munkáját egy ütős esetpélda bizonyítékkal! Tudja hát meg mindenki! Mert SZÉP AZ ÉLET!

A fantasztikus előadás után, hazamentünk a Kedvesemmel és azon törtük a fejünket, hogyan deríthetnénk ki mi történt 2006. február-március környékén. Talán így a könyv végére már rájöttél, hogy igen mozgalmas életet élünk. Tört részét írtam csak le eddigi életünknek, így nehéz volt rátalálni Katica sorsdöntő pillanatára.

Másnap is ezzel foglalkoztam a gondolataimban. Míg délelőtt iskola volt, addig én bevásároltam, és kitaláltam az azt követő menüt. Elmentem Katicáért, aztán haza rohantunk és mentünk is a „gyógyítókhoz”, amit már a gyermekem is szívesen vett.

Két nappal ezelőtt olvastam, hogy a polgármesteri hivatalban meg lehet nézni Al Gore döbbenetes dokumentum filmjét a globális felmelegedésről. Ezt semmi esetre sem hagytam volna ki. Igyekszünk a gyermekeinknek széles látókört biztosítani. Ez nekünk nagyon fontos. Így mi elindultunk a „gyógyítókhoz”, Kedvesem, Zoltán és Péter, pedig kicsivel később a polgármesteri hivatalba jöttünk, ahol találkoztunk. Döbbenetes volt a film, bár a gyerekeket nem kötötte le, mert nem szinkronizálták, így olvasni kellett. Már azt hittem, hogy hiábavaló volt az egész napos rohanás,

ám, amikor este Katicával fürödtünk, megbeszéltük a filmet. Mivel nem nagyon tudta elolvasni a gyors feliratozást, ezért csak nézte, de nem értette. Elmeséltem neki, és amikor a végére értem, Cica, csak azt kérdezte szomorúan, hogy miért haltak meg a jegesmedvék?

Miközben elmeséltem a jegesmedvék tragikus történetét, Katicán hirtelen elkezdtek jönni a dagadt hurkák. Szemmel láthatóan és intenzíven. Leesett az állam a csodálkozástól. Majd ezt kérdeztem: - téged ennyire mélyen érint az állatok elpusztulása? Ő meg csak sompolygott magában. Nem nagyon tudta hova tenni a kérdést.

Másnap találkoztam Emcivel és elmeséltem neki. Ő is rögtön arra gondolt, amire mi. Valószínűleg az elhalálózással lehet problémája. Igen, de nem vesztettünk el senkit az elmúlt évben.

Este összeült a családi kupaktanács, majd ezen a szálon elindulva elkezdtek felgöngyölni az „ügyet”. Vajon mi történt 2006 márciusa körül? Jöttek az információk. De valahogy egyik sem tűnt az igazinak. Egyszer csak eszünkbe jutottak a hörcsögök. De mikor voltak velünk? Olyan távolinak tűnt. Egyik gondolat követte a másikat. Majd, mint a villámcsapás, jött a felismerés miszerint, pont akkoriban - röviddel az allergiája megjelenése előtt - pusztult el Katica törpehörcsöge! Ekkor még csak 7 éves volt. Mi arra szerettük volna megtanítani, hogy ha van egy állatkája, akkor érte neki kell felelősséget vállalnia. Azt hittük, hogy jól csináltuk. Mint utólag kiderült, tévedtünk. Mi úgy gondoltuk, az ő feladata az állat etetése. Természetesen minden nap többször is szólunk, hogy etessék meg őket. Néha bizony kimaradt. Ilyenkor mindig elmondtuk, hogy az éheztetés állatkínzás és figyeljenek jobban. Amikor az amúgy már öreg hörcsög elpusztult, szóba kerül, hogy esetleg azért pusztult el, mert nem kapott eleget enni. Azt gondoltuk, helyes, hogy ezekről a dolgokról is beszélgetünk a gyermekeinkkel. Tévedtünk! De mekkorát!

Katica valószínűleg legbelül összeroppant a tudattól, miszerint talán ő okozta a kedvence pusztulását. Kívülről nem látszott, mivel akkor még nagyon zárkózott volt. Ezért olyan

mélyen eltemette az egész történetet magában, hogy immáron csak a néhány héttel később kialakult betegség maradt meg az egészségből.

Szörnyű, hogy mi szülők mekkora károkat tudunk okozni egy-egy megjegyzésünkkel, pusztán nevelési célzattal. Nagyon nehéz szülőnek lenni. Rengeteg felelősségteljes döntést kell hoznunk. Apukák, éppen ezért soha ne hagyjátok, hogy az anyukák vállán nyugodjon minden felelősség. Nagyon nehéz minden nap új problémákkal szembesülni. Főleg ha mindezt egyedül tesszük! A család az, család! Együtt mindenki! Apa, anya, gyerekek. Persze fordítva is igaz. Anyukák, ti sem hagyjátok magukra a döntéseikben a párokat. Együtt minden sokkal könnyebb. Térjünk vissza az elpusztult hörcsögre.

Miután eltemettük, azt hittük, túl vagyunk a nehezen. Pedig az csak utána következett. Amikor erre rájöttünk, Katicával megosztottuk, hogy mire jutottunk. Elmeséltük neki töviről hegyire, mi történt. Azután, megbeszéltük, hogy ezt a problémát, csak ő tudja megoldani, természetesen a mi segítségünkkel. Átgondolta és arra jutott, hogy talán igazunk lehet.

Mi pedig azon törtük a fejünket, hogyan segíthetnénk Katicának a probléma megoldásában. Továbbra is töprengéssel teltek a napok. Egy héttel később kitaláltuk, hogy valami állatot kéne venni. Legalábbis titokban ezt a lehetőséget latolgattuk. Sajnos csak valami kicsi állat jöhetett szóba, mert mint már említettem, a különleges étrend igen költséges, és szűkösebb anyagi körülmények közé kerültünk, az elmúlt hónapokban. Reggel 11 óra körül arra jutottunk, hogy csakis egy kis törpe nyuszi lehet a kiválasztott, kedves szelíd, simogatható, játékos jószág. Húsvét előtt lévén, minden esélyünk megvolt arra, hogy sikerrel járjunk. Felhívtuk a díszállat kereskedő barátunkat, Misit, hogy számot tartanánk egyre, ha van neki. Ő pedig, azonnal lefotózta a telefonjával az egyik cukit, és már küldte is a képet, amibe mi azonnal beleszerettünk. Mivel elég drága egy ilyen állat és mi elmeséltük, hogy gyógyító nyuszi lesz, Misi azonnal

felajánlotta beszerzési áron. Hát ilyen egy igazi barát. Tudta, hogy rosszul állunk, de azért mégis legyen nyuszija Katicának.

Másnap délután kettőkor elindultunk a „gyógyítókhoz”. Amíg ott várakoztunk, Katica egy újságot nézegetett, melyben meglátott egy kis szürke törpenyuszit. Rögtön beleszeretett. Azt mondta, hogy ő kér egy ilyen cukit. (Micsoda véletlen egybeesés?!). Miután mondtuk, hogy az nagyon drága, azt válaszolta, akkor karácsonyra kéri. Mivel eléggé kicsúszunk az időből, mire végeztünk, anyu eljött értünk autóval és Katicát elvitte magukhoz, amíg mi megvettük a nyuszikát. Amikor végeztünk a vásárlással, eljöttek értünk. Mi az út szélén álltunk a dobozzal, amiben a nyuszi volt. Beszálltunk a kocsiba, és a Cicának, - mint később kiderült - azért nem volt gyanús a doboz, mert azt hitte, hogy telefonok vannak benne.

Ugyanis hallotta, amikor arról beszéltünk, hogy kellene egy új telefon. Szóval úton voltunk hazafelé. Katica még egyszer elmondta a biztonság kedvéért, nehogy elfelejtsük, hogy törpenyuszit kér karácsonyra. Én meg viccesen azt kérdeztem: - Minek az neked? Azt válaszolta, azért, mert ő akkor fog meggyógyulni, amikor kap egy ilyen háziállatot. Majdnem kicsordult a könnyem. Nem tudta, hogy mire ezeket a szavakat kiejtette, már nálunk volt a gyógyító nyuszi. Mi erre azt válaszoltuk, hogy az még nagyon hosszú idő, és megkérdeztük, hogy addig akar diétázni? Még egyszer megerősítette, - anélkül hogy tudta volna szavai súlyát, - hogy akkor biztosan meg fog gyógyulni!

Amikor hazaértünk, arra kértük, hogy üljön le és csukja be a szemét. Ekkor tettük a kezébe a cuki, tenyérszerű nyuszikát. Nem is jutott szóhoz a meglepetéstől. A gyógyító nyuszinak, Mira lett a neve és immáron családtagnak számított. Most az egész család vállalta a felelősséget az állatért. Még egyszer nem akartunk beleszni ugyanabba a csapdába.

Másnap reggel Katica kijelentette, hogy ő már nem hajlandó diétázni, mert meggyógyult. Természetesen még jöttek rajta viszkető hurkák, de az elhatározás számított! Egyre ritkábban és egyre rövidebb ideig tartottak a duzzanatok. Április végén,

május elején, többször esett át lázas „megbetegedésen”. Vagyis, működött a dolog! Katica megoldotta a konfliktust, és a szervezete produkálta a helyreállítási szakasz összes tünetét: lázas volt, szédült, gyengének érezte magát.

Egyszer, még vesemedence gyulladást is produkált. Ez úgy történt, hogy ezekben az időkben elkezdett fájni a háta, és csípett a vizelete. Mivel lázas is volt, azonnal elvittem az orvoshoz, aki az előzményekre való tekintettel - 3 éve volt vesemedence gyulladása - megvizsgálta a vizeletét. Bánatos szemekkel jött ki és közölte, hogy minden valószínűség szerint ismét ez a probléma áll fent. A vizeletében ugyanis vért, fehérjét és baktériumot talált. Egy kissé megijedtem, de aztán megkérdeztem, hogy holnap vihetnék-e még egy vizeletet, és ha az is pozitív, akkor beviszem a kórházba. Rábólintott, úgyhogy kétségbeesés helyett felhívtam a „gyógyítókat” akik hamarosan fogadtak is minket. A barátainkat, pedig arra kértem, hogy küldjenek energiát. Ezen a napon olyan dolog történt velünk, amit először nem is akartam leírni. Mivel az igaz történehez tartozik, ezért lesz, ami lesz, elmesélem.

Amikor Katicával odaértünk a „gyógyítókhöz”, arra kértek, hogy most én is vegyek részt a „gyógyításban”. Elővettem hát a jól bevált Agykontrollos technikát, „leporoltam”, és már alfában is voltam. Kérték, hogy vizsgáljam át Katica veséjét és hólyagját. Alfa állapotban azt láttam, hogy nem csak a veséje, hanem a hólyagja is be van gyulladva. Igyekeztem ezeket a saját módszeremmel „meggyógyítani”, amikor egyszer csak egy aranyszínű fényt láttam behatolni a veséjébe, amitől elkezdett megszűnni a gyulladás. Ezt nem én csináltam! Megkérdeztem, mi volt ez, ők azt válaszolták, hogy isteni gyógyító fény. Ha hiszünk benne, ha nem, ez az igazság. Mondtam, hogy nem vagyok vallásos ember, de a tény az tény! Egy biztos, amikor másnap visszamentünk a dokihoz a vizelettel, az már teljesen negatív volt! Nem hittem a füleimnek, bár titkon ebben reménykedtem és ezért meg is tettem mindent. Ez, az egynapos vesemedence gyulladás igaz története.

További betegségei alkalmával, is elvittem ugyan orvoshoz, de csak azért, hogy otthon maradhasson, és a szervezete helyreállíthassa a rendet. Szép lassan tisztult a szervezete.

Amikor legközelebb orvoshoz vittem az allergiája ellenőrzése céljából - **gyógyultnak nyilvánították!** Azt mondták ezzel a kevés tünettől, már nem kell foglalkozni. Katica, pedig tejet ivott tojásra, csokit evett, és tofus halkrémet, reggeltől estig. Végig ette a menüt, amit majd 8 hónapon át, mellőznie kellett. Döbbenet volt! Még én is alig hittem a szememnek! A család, pedig szurkolt, hogy így is maradjon.

Ha egy 8 éves kislány megtalálta a megoldást, akkor nekünk felnőtteknek sem lehet olyan nehéz!

*Katica, és az allergia! Tudni kell, hogy ha az ember elszenved egy traumát, egy érzelmi konfliktust, akkor az agya felfokozott üzemi állapotban van és rögzít minden adatot. A konfliktushoz társítja a kísérő tényezőket, körülményeket. Látszatot, színeket, szagokat, ízeket, étel-összetevőket... (Ezt hívják DHS síneknek.) Majd amikor valami hasonló szituáció áll elő, akkor az agy érzékeli a hasonlóságokat, és ha érzelmileg is visszaesés történik (eszünkbe jut a konfliktus és feltör az érzés), újból beindítja a korábbi konfliktushoz tartozó elváltozást! Amikor elpusztult és eltemettük Katica hörcsögét, nála akkor rögzülhettek az őt körülvevő, vele történt dolgok érzet-adatai. Ez egy **elválasztási konfliktus** volt, aminek, bőrfekélyesedés (bőrvékonyítás, ami nem látszik) volt a tünete a konfliktus-aktív szakaszban, csak az utána következő viszkető fájó hurkák voltak a tünetei, a megoldás utáni szakaszban. (Az ő esetében a feszültség, a stressz, a napsütés érzete, az elmúlás érzése, a tej, a kenyér íze, vagy talán az evés is emlékeztette az elszenvedett konfliktusra. Az agy ekkor visszakapcsol, újból beindítja a fekélyesedést. Amikor „lejövünk a konfliktusról”, a konfliktust kísérő érzelemtől - s már nem a konfliktuson jár az eszünk, beindul a helyreállítás, és jön is az észrevehető, kellemetlen helyreállítás - megjelennek az allergiás tünetek. Ha például tejet ivott, amikor bekövetkezett a konfliktus*

akkor az agy összekapcsolja a tej ízét a traumával. Legközelebb, ha tejet iszik, és eszébe jut róla a konfliktus, és visszaesik, újból beindul az elváltozás! Ez így eléggé le van egyszerűsítve, de a lényeg: egyszerű, jelentéktelennek tűnő érzelmi visszaesésekkel is könnyen létre jönnek az allergiás tünetek. Felszámolni azonban már több figyelmet igényel. Most már csak fel kell tárni, tudatosítani az okokat, és a valós életben megoldást találni. Katicánál az elvesztett hörcsögöt a törpenyuszi pótolta. Bár eltartott egy darabig, amíg teljesen elfelejtette az esetet, a hörcsög szerepét átvette a nyúl. Volt, akit gondozzon, így a hörcsög már nem hiányzott, már nem volt miatta lelkiismeret-furdalása.

Amikor ezeket a sorokat írom, 2007. augusztus közepe van, és Katicának nincsenek allergiás tünetei. **Már papírunk is van arról, hogy meggyógyult a „gyógyíthatatlan” allergiából!**

Amikor elmentünk orvoshoz, hogy hivatalosan foglaljanak állást, arra kértek minket, egy ellenőrző vérvételre menjünk vissza a nyáron. Az orvos azt mondta, hogy nézessük meg az inhalatív allergiát is. Ugyan, mint mondták, az nem gyógyul meg soha, de azért nézzük meg, nem romlott-e. Nos, amikor telefonáltam az eredményért, az orvos nem hitt a szemének. Azt mondta, ilyen nincs! Ugyanis a kutyaszőr- és házi por (inhalatív) allergiája mellett a tej,- tojás,- szója- és egyéb allergiái is meggyógyultak!!! Mindössze azt írták rá a papírára, hogy „a szervezete képes allergiás tünetekre”. Ezt papír nélkül is tudtuk! A mi gyönyörünk immáron hivatalosan is meggyógyult! A vérképe is tökéletes lett.